

[Sigsgaard.]

sigter en styrkelse af FN, og dér er jeg lige så tvivlende og usikker, som den forrige ordfører var. Det mangler vi ligesom at få dokumenteret. Regeringens politik tilsigter, så vidt vi kan se, først og fremmest en styrkelse af Danmarks og andre industri-landes stilling og af NATO; vi vil ikke stemme for en dagsorden, der i bedste fald er intetsigende, og i øvrigt ville det, at vi måske stemte for en sådan dagsorden, betyde en tillidserklæring til regeringens udenrigspolitik, og det har vi ingen grund til at være med til.

Må jeg til slut sige, at vi jo ganske rigtigt — og det har flere været inde på — har diskuteret mange forskellige ting i dag og måske for mange forskellige ting. Hvis vi vil ud over det i fremtiden, så må vi måske have flere udenrigsdebatter — og mere specialiserede udenrigsdebatter — og det ville jeg hilse med glæde. Men vi har altså diskuteret meget, og det undrer mig derfor, at udenrigsministeren slet ikke har nævnt den selvmordsbølge blandt generaler og andre, der har sat Vesttyskland på den anden ende. Jeg ved ikke, i hvor høj grad regeringen er sat på den anden ende; i USA har man også været noget ophidset over det. Udenrigsministeren og udenrigsministeriet er ifølge den tyske regering jo blevet informeret om det, der sker, og jeg vil til slut spørge, om ministeren slet ikke har nogen oplysninger at give tinget om det, der foregår, om omfanget af affæren og om forbindelsen mellem de forskellige tildragelser.

Formanden: Jeg henstiller, at medlemmerne fører deres indbyrdes samtaler mere sagte. Vi er nået til et tidspunkt af dagen, da unødigt støj bør undgås.

Kjær Rasmussen: Også jeg har et par bemærkninger at gøre til udenrigsministeren. Udenrigsministeren siger, at jeg fortsatte, hvor hr. Sigsgaard slap, og det kunne jo forstås på den måde, at jeg udelukkende havde talt om Peru; det var ingenlunde tilfældet, og nu skulle det jo sådan set blive min tur til at anmode om en undskyldning. Udenrigsministeren efterlyste jo en sådan tidligere på aftenen.

Udenrigsministeren siger, at regeringen ikke kan modtage den dagsorden, som er

foreslået af os, idet regeringen allerede arbejder med problemerne. Så vidt jeg kan se, er det ikke helt korrekt, for det er ikke helt de problemer, regeringen arbejder med. Vi vil have alternativerne til NATO undersøgt og fremlagt med henblik på, at de kan indgå som valgmuligheder i en folkeafstemning, men det vil regeringen åbenbart ikke være med til; man ønsker endnu en gang at umyndiggøre befolkningen, når det drejer sig om udenrigspolitiske spørgsmål.

En enkelt bemærkning til ministeren for nedrustningsspørgsmål, som siger, at den undersøgelse, man har i gang, vil vise, hvad vi skal diskutere. Jeg tror, at den diskussion meget vel kan komme for sent, men jeg bemærkede jo nok, at ministeren dermed i realiteten tog afstand fra tanken om en folkeafstemning, og det er vel ikke helt i overensstemmelse med de tidligere radikale løfter.

Hr. Per Hækkerup udtalte sig ikke om vort dagsordensforslag. Jeg ved ikke, om jeg kan tage denne tavshed som et samtykke; i hvert fald plejer hr. Per Hækkerup jo nok at tilkendegive uenighed, hvis han er i besiddelse af en sådan.

En bemærkning til hr. Poul Schlüter, som ikke kan tilslutte sig, at befolkningen skal høres gennem en folkeafstemning; det var den motivering, hr. Poul Schlüter brugte, da han tog afstand fra vort dagsordensforslag. Jeg forstår på hr. Poul Schlüter, at befolkningen efter hans mening ikke er moden til at tage stilling i udenrigspolitiske spørgsmål. Hvorfor skulle man ellers nægte den at være medbestemmende? I øvrigt er hr. Poul Schlüters indstilling jo i god overensstemmelse med traditionen her i dette ting.

Hr. Stinus ville kun tale om hr. Per Hækkerups forslag til dagsorden. Det virker betænkeligt i betragtning af, at de radikale jo under valgkampen tilkendegav, at befolkningen ville blive hørt i spørgsmålet NATO-tilhørsforhold eller ikke. Det er jo det, vi ønsker med vort dagsordensforslag, og det bedrøver mig meget, at de radikale åbenbart har foretrukket at glemme det løfte, man dengang gav.

Hr. Gert Petersen påstod, at ophavsretten i virkeligheden tilhører socialistisk folkeparti. Det kunne naturligvis aldrig falde os ind at begå litterært tyveri; vi er udmærket